

temps ha estat fonamental per a la conservació, la revaloració i la gestió integral de tot aquest territori, seguint les pautes conservacionistes que emanen de la UE i d'altres organismes internacionals. Ha creat un equip de gestió que, entre altres tasques, executa projectes i direccions d'obra; ha impulsat la redacció del Pla especial, i hi ha aportat el seu coneixement del territori i de diagnosi de les necessitats; vetlla per la conservació del patrimoni natural (recuperació de pastures, estudi de flora, fauna i geologia) i cultural (restauració d'edificis d'interès); ordena i regula l'accés públic a la zona, arranja camins, elabora plans de prevenció d'incendis i d'abastament d'aigua, crea canals de difusió i participació, i edita material educatiu i informatiu. Sense la seva tasca l'estat de conservació d'aquesta extensa zona, que comprèn quasi 33.000 hectàrees i agrupa 11 municipis de tres comarques, seria molt problemàtica. No ens ho volem ni imaginar, ja que, entre altres coses, la pressió sobre el medi seria desastrosa i irreversible.

>> *El Consorci per a la Protecció i la Gestió de l'Espai d'Interès Natural de l'Alta Garrotxa ha complert 10 anys.*

ACN

EL GIRONÈS *dani vivern*

D'immobles gallinacs | Potser tocaria parlar de Ryanair i els seus efectes en la síndrome turística gironina, però seria especular sobre l'especulació. Em tempta més un fenomen també relacionat amb les tradicionals subvencions i polítiques econòmiques erràtiques dels darrers decennis. Mirin: a la comarca hi ha barris i pobles amb molta disparitat de qualitat de vida. Volto sovint per Besanó, Vilablareix, Salt, Sant Gregori, Santa Eugènia, Sant Narcís, Girona-II, Flaçà, i són evidents les diferències en neteja, convivència, equipaments i espais amb aire i sol (perdó, ara es diu *esponjament urbà*). Ras i curt, hi ha pobles i barris endreçats –com diria Josep Pla– i d'altres que fan fàstic. Analitzem-ho.

Imaginem un municipi o barri A que va elaborar un pla urbanístic racional, que ha mantingut un preu del sòl raonable i que ha fet complir les normes que en derivaven. Ara imaginem-ne un altre, B, en què el desori constructor ha fet pinya amb l'especulació més eixelebrada. No creuen vostès que A presentarà –tot i la crisi– una certa estètica, netedat i pau social, mentre en el cas B pateix una allau de nouvinguts i malpassats que hi fan forat, atrets pels baixos preus a què els fugits han de vendre el seu degradat niu?

Si l'Administració, en comptes de robar els propietaris amb un injust impost de successions els hagués obligat a reformar i sanejar les seves finques, com fan a Europa, ara no veuríem immobles impresentables o que cauen a trossos, deshabitats o amb llogaters als quals els importa ben poc l'aspecte de l'antre on jauen.

La multiculturalitat és una cosa i la brutícia n'és una altra. I no s'han de barrejar: molts nouvinguts no són uns bruts, però n'hi ha que sí. Molts propietaris no són uns deixats, però n'hi ha que sí. I qui en teoria té la capacitat executiva d'impedir que el nostre entorn urbà i periurbà sembli cada cop més el de Kabul, hauria d'actuar. Potser caldria aturar subvencions de cara a la galeria i forçar una rentada de cara (i de cul) als edificis. I fer complir els estàndards de qualitat als arquitectes i constructors: hi ha pisos amb menys aïllaments que un galliner.

Fa anys un andalús va dir-me: «En mi tierra los pueblos son blancos, y aquí los tenéis que parecen de color de m...». Aquells mateixos anys, jo i un amic meu vam acompanyar unes amigues finlandeses a visitar Girona. La seva valoració, meditada i expressada amb exquisida fredor nòrdica, va ser: «Per a nosaltres és un lloc exòtic, però brut: és com estar a l'Índia».

Ara ja entenc què volien dir: la merda crida merda. Perdoneu, però algú (més) ho havia de dir.

>> *L'esponjament urbà de Sant Gregori vist des d'un avió de Ryanair.*

PEP CABALLÉ

